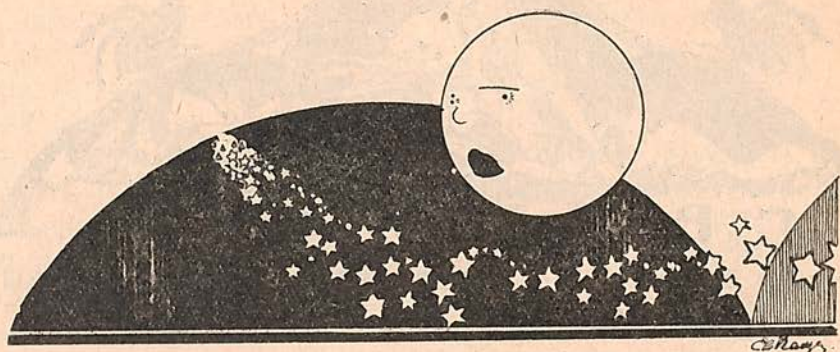

В Ъ Т Ъ Р Ъ Т Ъ

Гората и водата се оплакали на слънцето, че нощемъ звездитѣ не излизали.

А полето му рекло:

— Слънчо, ти си най-високо отъ всички ни. Ти ни заповѣдвашъ. Защо звездитѣ не излизатъ? Нощемъ пжтницитѣ забъркватъ пжтищата.

Зачудилъ се Слънчо. Тръгналъ да търси звездитѣ. Срещналъ облацитѣ.

— Не сте ли виждали звездитѣ?

— Казаха ни, че отишли много надолу.

По-нататкъ видѣлъ вѣтъра.

— Не знаешъ ли кжде сж звездитѣ?

— Не съмъ пазачъ да ги пазя, — сърдито му отвърналъ вѣтърътъ.

Слънчо все вървѣлъ. Морето му се обадило:

— Кжде си се разбързалъ презъ мене?

— Търся звездитѣ.

— Отъ нѣколко дена и азъ не ги виждамъ. Попреди месечинката, като отидеше на она край на земята, тѣ оставаха да свѣтятъ. Отъ както ги нѣма, корабитѣ не могатъ да намѣрятъ брѣговетѣ ми.

— Не ги ли знаешъ, кжде сж?

— Ти гледашъ отъ високо, ти по-добре ще видишъ.

Отъ далече Слънчо съгледалъ крайчеца на месечинката и се провикналъ:

— Не знаешъ ли, кжде сж звездитѣ?